

Біографія у комсомольця Олександра Вдовенка коротка. По закінченні Олександрійського індустріального технікуму, працює на ремонтному заводі й вчиться на загальнотехнічному факультеті Олександрійського філіалу Дніпропетровського гірничого інституту імені Артома.

На заводі цього веселого, допитливого і працьовитого юнака знають всі. У соціалістичному змаганні на звання кращого по професії Олександр став переможцем серед молодих слюсарів. За відмінні позашкільні роботи його портрет виставлено на заводській дошці пошани.

Олександр Вдовенко — секретар комсомольської організації механічного цеху.

Фото

Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Чекають потокові

НАПОГОТОВИ

ПРИЙНЯТИ ЗЕРНО
НОВОГО ВРОЖАЮ

ТВАРИННИЦТВУ — МІЦНУ КОРМОВУ БАЗУ

Пленум обкому КП України

Відбувся пленум обкому КП України, який обговорив питання про хід виконання рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України по збільшенню виробництва кормів та поліпшення їх якості в колгоспах і радгоспах області.

З доповіддю виступив другий секретар обкому КП України А. П. Максименко. В обговоренні доповіді виступили перший секретар Маловисівського райкому партії Герой Соціалістичної Праці В. В. Гуля, начальник Світловодського районного управління сільського господарства П. В. Колотівський, пер-

ший секретар Добровеличківського райкому партії А. М. Мовчан, голова Кіровоградського райвиконкому М. Д. Лисенко, бригадир свиновідгодівельної бригади радгоспу «Третій вирішальний» Новгородківського району Герой Соціалістичної Праці Г. І. Дяченко та інші товариші.

Пленум ухвалив рішення, спрямоване на подальше збільшення виробництва кормів, підвищення їх якості, на успішне виконання рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України про подальше піднесення сільського господарства.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЬ!

Рік видання XII
№ 80 (1404).

ВІСНИК, 6 ЛИПНЯ 1971 р.

Ціна 2 коп.

СЕКРЕТАР комітету комсомолу ордена Трудового Червоного Прапора Кіровоградського комбінату хлібопродуктів Василь Степанов щойно повернувся з відпустки, але запитання про те, як підготувалися до прийому зерна нового врожаю комсомольці та молодь підприємства, не застало його знезапно.

— Про все це ми вели розмову на виробничій нараді, на відкритих партійних зборах. Окремо визначили індивідуальні завдання кожному комсомольцеві. Наприклад, електрики Володимир Бабенко та молодий комуніст Леонід Корняков відповідають за справність електромоторів на автопідіймачах. Хлопці оглядали й перевірили вчасно всі електромотори. А вже вчора доповіли про їх готовність. Комсомолка Марія Немчинина прийматиме зерно, а Людмила Юрська оформлятиме розрахункову до-

кументацию для колгоспів та радгоспів. Тобто, кожен відповідатиме за свою ділянку роботи.

На полях колгоспів та радгоспів Кіровоградського та Компанієвського районів достигають зернові. Саме звідси через денільна днів нескінченним потоком підуть до комбінату машини з хлібом. Понад 100 тисяч тонн зерна приймуть заготівельники лише за 3 — 4 тижні. В найнапруженіший період на підприємство надходитиме щодоби до 5 тисяч тонн хліба. І для цього нині на комбінаті готове все: перевірено надійність роботи транспортерів, автопідіймачів, шнекових навантажувачів, механічних лопат зерноочисних машин, сушільних агрегатів, поточних ліній, механізовано складські приміщення.

Готуючись до роботи в новому сезоні, на комбінаті підбаляють про оволодіння молодими

виробничими суміжними професіями.

Секретар партійної організації підприємства Микола Васильович Левченко, знайомлячи мене з комсомольцем Володимиром Бабенком, підкреслює: — Один з кращих наших молодих електриків.

Володимир на комбінаті працює четвертий рік. За цей час успішно освоїв чотири професії. В гарячу пору працював механізатором, сепараторником, транспортувальником.

І таких тут чимало, в резерві можуть бути комсомольці. Отже, кожен володіє не менш, ніж двома спеціальностями.

І ще одну важливу справу роблять молоді виробничники. Щороку на комбінат приїжджають працювати студенти, старшокласники. І тепер місцеві комсомольці допомагають їм вивчати техніку, оволодівають різними спеціальностями.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

ЗАВДАННЯ П'ЯТИРІЧКИ — ЦЕ І ЗАВДАННЯ ЛІТЕРАТОРІВ

У З'їзд письменників СРСР завершив роботу

Чотири дні у Великому Кремлівському палаці відбувалась ділова, принципова розмова про шляхи дальшого розвитку радянської літератури, про її проблеми і завдання. Історичні рішення XXIV з'їзду КПРС є програмою діяльності радянських письменників, основою їх творчих успіхів. Майстри багатонаціональної радянської літератури, сповнені бажання написати нові твори, присвячені героїчній праці нашого народу, який втілює в життя величезну програму побудови комунізму. Учасники з'їзду висловили впевненість, що ці важливі завдання будуть успішно виконані. Запорукою цьому є ленінська партійність, народність, бойова наступовість нашої літератури.

На заключному засіданні 2 липня з'їзд вітали тепло зустрінули делегати голови Спілки угорських письменників Йозеф Дарваш, голова правління Спілки письменників Румунії Захрія Станку, генеральний секретар Асоціації письменників країн Азії і Африки Юсеф ес-Сібаті (ОАР), Джозеф Норт (США), голова підготовчого комітету Спілки чеських письменників Йозеф Наймар, Гане Тодоровський (Югославія), Дзюмпер Гомінава (Японія), голова Спілки болгарських письменників Георгій Джагаров.

Головуючий Г. М. Марков повідомляє, що надійшла пропозиція визнати роботу правління Спілки письменників СРСР за звітний період задовільною. Делегати з'їзду одностайно проголосували за цю пропозицію.

Одностайно приймається «Резолюція V з'їзду письменників СРСР», на звітну доповідь правління СП СРСР, в якій говориться:

«Величезна програма, накреслена XXIV з'їздом КПРС, надихає весь народ, усіх нас, радянських письменників, на нові творчі звернення, немає і не може бути для художника слова відповідальшої і

почеснішої справи, ніж активна участь у творчій праці свого народу».

Делегати одностайно прийняли заяву «Припинити війну в Індонезії».

Радянські письменники, госториться в ній, з гнівом і обуренням засуджують злочинну війну, яку ведуть імперіалісти Сполучених Штатів та їх маріонетки проти миролюбних народів Індонезії.

Обов'язок кожного чесного письменника, заявили учасники з'їзду, знову і знову звертатися до совісті людства, закликаючи людей до солідарності з героїчними народами Індонезії, розповідаючи всьому світові правду про величезну підтримку патріотів В'єтнаму, Лаосу і Камбоджі, які не тільки захищають свою вітчизну, але й відстоюють ідеали свободи, незалежності, справедливості й миру.

Докладно зазвучав заклик: «Війну в Індонезії треба припинити!».

Сполучені Штати повинні припинити посягання на суверенітет Демократичної Республіки В'єтнам, беззаперечно виступити всі свої війська з Південного В'єтнаму, і припинити розбійницьку агресію проти Лаосу і Камбоджі.

На з'їзді було одностайно прийнято заяву «За міцний і справедливий мир на Близькому Сході!».

Радянські письменники висловили братерську солідарність з народами арабських країн, які ведуть самовіддану боротьбу проти міжнародного імперіалізму і сionізму, за ліквідацію наслідків ізраїльської агресії, за політичне врегулювання близькосхідного конфлікту на основі поважання законних прав народів Близького Сходу, а тому числі законних прав арабського народу Палестини.

Палітими тривалими оплесками зустрічають учасники з'їзду пропозицію Г. М. Маркова прийняти лист V з'їзду письменників СРСР Центральному Комітетові Комуністичної партії Радянського Союзу.

У листі радянські письменники вислов-

люють одностайну і повну підтримку політичного курсу партії, її титанічної організаторської діяльності.

«Неухильно додержуючись заповітів великого Леніна, партія веде нас до комунізму, — підкреслюється у цьому документі. — Ми, письменники, твердо пам'ятаємо: завдання п'ятиріччя — це і наші завдання, програма творчої роботи партії — це і наша програма».

Наприкінці творчої, запевнили рідну Комуністичну партію в тому, що віддадуть усі сили, талант і нахил будівництву комунізму, вітальню в житті рішень XXIV з'їзду КПРС.

Делегати і гості з'їзду встають, знову вибухає бурхлива овація. Лист приймається одностайно.

Підбиваючи підсумки проведеної роботи, Г. М. Марков підкреслює, що п'ятий з'їзд письменників СРСР — це новий великий крок на шляху творчого взаємозбагачення братніх літератур, на шляху їх ідейно-художнього згуртування в інтересах створення великої культури комунізму.

Під мудрим керівництвом Комуністичної партії, сказав він, радянські письменники зроблять все, щоб виконати свій обов'язок перед народом, готувати його новими творами, гідними нашої чудової епохи — епохи будівництва комунізму.

На цьому V з'їзд письменників СРСР закінчив роботу.

ПЛЕНУМ ПРАВЛІННЯ СПІЛКИ ПИСЬМЕННИКІВ СРСР

2 липня відбувся пленум правління Спілки письменників СРСР, обраного V з'їздом письменників.

Пленум розглянув організаційні питання. Головою правління Спілки письменників СРСР обрано Н. О. Федіна, першим секретарем правління — Г. М. Маркова.

Пленум обрав секретаріат правління Спілки письменників СРСР у складі: Г. Г. Абашідзе, А. Т. Алімінов, Т. Аскаров, М. П. Бажан, С. О. Барудзін, А. П. Беляус, В. Е. Бєнман, Ю. В. Бондарев, П. П. Боцу, П. У. Бровка, Ю. М. Верченко, О. Т. Гончар, М. М. Грибачов, М. А. Ібрагімов, Б. М. Кампоз-Полевой, А. П. Кешоков, В. М. Кожевников, В. П. Козаченко, О. Е. Корнійчук, Л. М. Леонов, М. Н. Луконін, С. В. Михайлов, Г. М. Мусрепов, С. С. Наровчатова, Л. М. Новиченко, К. Нугманов (Яшен), Нурі Заї, В. М. Озеров, Р. І. Рождественський, П. Д. Сапичний, С. В. Сартаков, К. М. Симонов, С. І. Скурко (Максим Тань), Ю. Н. Смолич, О. О. Сурнов, О. Т. Твардовський, М. С. Тихонова, Е. С. Топчян, М. Турсун-Заде, М. Т. Федоренко, О. В. Чановський, О. М. Шестинський, М. О. Шолохов, Р. М. Есенов, А. І. Янсонс.

Пленум затвердив голову правління Літературного фонду СРСР А. Л. Колосова.

Засідання Центральної ревізійної комісії СП СРСР

Відбулося засідання Центральної ревізійної комісії Спілки письменників СРСР, обраної V з'їздом письменників. Головою її обрано А. М. Васильєва.

(ТАР-1)

МОЛОДІЖНИЙ З'ЇЗД В КОНАКРІ

КОНАКРІ. (ТАРС). Шостий з'їзд організації Молодь Африки демократичної революції (ЖРДА) завершив свою роботу. З'їзд обрав новий склад національного комітету ЖРДА. Генераль-

ним секретарем ЖРДА обраний Ібраїма Камара. В одногласно прийнятому рішенні визначаються основні напрями діяльності ЖРДА на наступний період.

З великою промовою до делегатів з'їзду звернувся президент Гвінеї Секу Туре, який закликав молодь брати активну участь у перетворенні гвінейського суспільства.

На з'їзді була присутня делегація ВЛКСМ на чолі з заступником голови Комітету молодіжних організацій ЦСРСР С. Чибіряєвим.

ВЕЛИКІ ЕКЗАМЕНИ

Коли Микола задумується над змістом життя, він завжди чомусь зупиняється на тому, що людина доводиться весь час тримати екзамени... Служив він у Радянській Армії і тримав екзамени на вірність Батьківщині. Тримав добре — бо там його прийняли кандидатом в члени КПРС...

Минулої осені демобілізувався і вернувся в рідний колгосп. Перед службою працював механізатором — дали йому трактор. Мав права шофера — вручили 6 ключів і від машини.

Та Микола виношував у серці дазю мрію — хотів вивчитися й на комбайнері. От і записався на курси, засів за нові підручники. ...Вчився Микола добре. І прийшли до нього весною дві радості.

Перша — склав екзамени на відмінно.

Друга — призначили помічником до ветерана-комбайнера Івана Семеновича Яшана.

Яшан вже понад тридцять разів стрічав жнива. Складав і він не раз великі екзамени. От до кого потрапив Микола. Одразу нове випробування — ремонт комбайна. У щоденній праці, у хвилини відпочинку точилися розмови. Більше говорив Іван Семенович. Не повчав, а ділився по-батьківському своїми думками з своїм молодим помічником.

— Отут, Миколо, у нас найголовніше. Скажу тобі щиро, вік я проживаю — у полі і важко, і легко. Хліб вирощується майже протягом року, а жнива тривають десять-дванадцять днів.

Трудились у поті чола, трудились

зрання й до вечора, обоє, щоб там, у полі не зупиняться. І приймальна комісія — інженери, комбайнери — уважна й прищиплива, випробували мотор, молотарку, підбирач і соломокопувач, таки поставила по п'ятірці...

Ішли, немов пливли в поле широкою дорогою. Навколо, ліворуч і праворуч, скільки оком глянь — лани і лани. Іхній погляд спинався на пшеницях. 1600 гектарів їх у колгоспі. Є між ними й «Аз-рора», й «Кавказ»... Вся виповнилася колос, вся обіцяє багатий урожай.

У правлінні колгоспу розподілили між комбайнерами поля, склали графіки. Іван Семенович з Миколою оглянули і своє поле.

— Треба, Миколо, знати його, як п'ять пальців. Он там усе рівне. А ось схил, на ньому вже інша швидкість потрібна. Іншою нашою ходою буде й в долині. Там пшениця така, що зерно, як вода йтиме.

Микола вбирав ті прості слова, ту мудру науку — бо скоро ж найголовніший, найбільший екзамени у житті хлібороба — жнива...

Де тепер комбайнери? Де їхні помічники? Де щодня Микола Ковш?

У них тепер готовність номер один. Вони біля комбайнів, вони в полі, вони на роботі.

З півдня наближається мирний, напружений фронт жнив... Всім вони цікавляться. Всю ланку я застав на стані тракторної бригади за наймирнішим заняттям — за читкою газети. Та і в тій читці було особливе. Читав Сашко Гросул:

«Наявні і очікувані агрометеорологічні умови дають підстави вважати, що в переважній більшості районів воскова стиглість озимої пшениці настане 8—12 липня, а на легких ґрунтах і крайньому півдні області — 5 липня. Значить, масове збирання врожаю озимої пшениці та врожаю ячменю збігається з періодом прохолодної погоди, значних і частих дощів». Он що! Зведення погоди. От що тривожить їх...

М. СТОЯН.

Колгосп ім. Куйбишева,
Новоміргородського району.

КУРС «АЛМАЗУ» — ТЮМЕНЬ

Тягаченно ще взимку їздив туди, склав договір на суму сто тисяч карбованців, а ось сьогодні рапортую комітетові комсомолу інституту про готовність заїзду до від'їзду на будівельний об'єкт.

Секретар комітету комсомолу Сергій Агеев вітає алмазівців із успішним закінченням сесії, бажає таким же успіхом і в третьому — трудовому семестрі. Він вручає командирові прапор загону, який вони повинні пронести з честю.

Трохи згодом із цього вузу відіуть й інші будівельні загоони. Вони працюватимуть у Херсонській та нашій, Кіровоградській областях.

Г. ІВАНЧЕНКО.

На фото: проводи «Алмазу-71» в Тюмень.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Ім заздрили всі. І вони це відчували. Тому ходили, як іменники. В нових, красивих костюмах з оригінальною емблемою на рукаві, з святковим настроєм. Ім, сорочка студентам Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, прямо-таки пошастало в силі студентського будівельного заїзду в Тюмень. А пошастило тому, що банючих було сто двадцять. Але в цей заїз, який найменували «Алмазом», відбирали кращих з кращих. Хто найуспішніше склав сесію, хто найбільшу активність проявляв у громадському житті, брав участь у спортивних секціях, художній самодіяльності.

Щоправда, тут є всім чоловікам, яких називають «нульовниками». Це ті, що всім місяцями вчилися на підготовчих курсах для вступу в інститут. Вони успішно склали підсумкові екзамени і зараховані вже студентами. Решта членів «Алмазу» другої третьокурсники.

Цього року в Тюмені алмазівці сподрукуватимуть цех заводу залізобетонних виробів. Командир заїзду Валентин

● НОВИНИ

● НОВИНИ

● НОВИНИ

Як на свято

Відбувся випуск товарознавців промислових і продовольчих товарів у Кіровоградському технікумі радянської торгівлі.

110 молодих спеціалістів поповнять армію працівників торгівлі.

Як на велике свято в цей незабутній день зібрався вчорашній учи, а нині молоді спеціалісти. Радісні посмішки, квіти.

За традицією випускники поклали квіти до підніжжя пам'ятника В. І. Леніну. На урочистій зборі, присвяченій закінченню технікуму та врученню дипломів, запрошені ветерани та передовики торгівлі.

Збори відкрив директор технікуму А. І. Настоящий. З теплими словами привітання до майбутніх працівників торгівлі звернулись заступник начальника обласного управління торгівлі Г. Г. Рибков, перший секретар міськомкому ЛКСМУ Ю. С. Руднев, директор ЦУМУ М. В. Штерн.

Від випускників виступає Алла Любичка. Вона дякує за науку, за все те хороше, що дав їй технікум. Як пам'ять про щогорічній випускників Алла дарує для Ленінської кімнати символічний «ключ вірності» та портрет найдорожчої людини — В. І. Леніна.

Щиро привітав та вручив випускникам дипломи голова Державної кваліфікаційної комісії, заслужений працівник торгівлі УРСР Микола Ілліч Єсін.

Першими дипломи отримують відмінниці навчання Катерина Бабичева, Людмила Солод, Галина Фунік...

М. ЛИСИЦЯ,

завідуючий учбовою частиною
технікуму радянської торгівлі.

ДО ПОРТРЕТА МОЛОДОГО МИТЦЯ

ВІН наближається до мене і протискає руку:

— А я тебе шукав, — напевно після вітання. — Що, як ми разом поїдемо в мою Завадівку, маму провідаємо?

Не минуло й півгодини, як ми вже були на околиці приміського села.

— Хочеш, я тобі покажу завадівські лори? Од них віс світлом навіть вночі. Стам, за яром, вони вперлися в саме небо.

І він повів мене повз брми кремезних осокирів, через зарослений килим долини.

Ми шастнули крізь густе плетиво лози і вже стояли над високою кручею. А з прити- лежного боку нам одкривали своє діло красені-пазори. Гордо- вито похитуючи своїм віт- тям, вони сягали в блакитну прозорість неба, ніби спраді хотіли вигорнути зідти все світло і сипнути його на землю.

— Ти тільки подивись. Спрізь недоторканий цилінік — полин, блекота, сині миолізичини, ма- теринка, кульбаба, шавлія і валеріана. Онде соніочни і зозу- лича коронарія, ласкавець, на- віть сон-трава десь взялась. Недалеко городи колгоспників. Могили б завадіці пустити сюди плуга, розширити своє обій- стя. Та все одно двома десяти- нами корчі картоплі не забав- гатеш, а це — земний рай. Я іншої краси ніхто тут не йме. А од цього й людина душою стає краща...

І вже потім стихло: — Отут почалася моя мрія. Звідси я поніс сажу пісню.

Т О ТИ кажеш, що співа- ти? Глієра? — майор бере його за руку і веде за ну- ліси. — Може б кантату Ка- ріссімі?

— Ні-ні — романс обов'яз- ково. Але й українську народ- ну...

Через кілька хвилин зі сце- ни онуруного Будинку офіце- рів пролунав голос ведучого конкурсного концерту:

— Співає сержант Борис Притула.

Намагався не дивитися на членів журі онуруного огляду художньої самодіяльності. Новизну поглядом по рампі, набрав повні груди позитра. І м'який прозорий ліричний те- нор прірнув у тишу зали:

Там, де Лятрай Круто в'ється, Зід каміня Б'є вода...

А потім майор починав йо- го в простору і світлу кімнату, сказав:

— Сам Гаврилов хоче з то- бою мати розмову.

— Це ж хто, цей Гаврилов?

— Заслужений діяч мистецтв республіки, художній керівник ансамблю пісні і танцю При- балтійського військового ок- ругу...

Борис Притула сидить перед повновидим офіцером, споглядає на його орденські планки, розповідає про себе:

— З Кіровограда я, з при- миського села Завадівки. За-

...У заводському Папці нуль- турні його першим поради- ном стає Семен Васильович Дорогий, пристрасний музи- кант, нерівни хорошеї напелі.

— Отже, працюєш знову ли- варником. Непогано. Але обо- в'язково приходить до нас. Спі- вати тобі треба неодмінно.

І він співав. Його тенор був прикрасою заводського хору, він приносив насолоду людям на концертах самодільних ак- торів.

Семен Васильович радів за свого анхованця. Але згодом й зауважував:

Кінчив машинобудівний техні- кум, трохи працював ливар- ником. Далі — служба в армії. Питає, коли почав співати? Та ще в школі, потім — у за- водському клубі.

Гаврилов піднісся з крісла, багатозначно мовив:

— От що значить народна пісня. Хто відчує силу її кри- зя, той завжди мариатиме високо- стію. Не заради слави, а заради вітхи. Вітхи своєї і всіх. Ва- ша ж пісня, либонь, торчу- лась кожному серцю. А це вже успіх. І я запрошую вас, мо- лодий чоловіче, в наш ан- самбль.

Повернувся у військову час- тину. А через кілька днів — у Ригу, до Гаврилова.

Напружені дні рететичії, гастролі по країні, сольні ко- нцерти перед своїми ровесника- ми — такими ж солдатами, як і він. Голос молодого співака знову і знову виповнювався новими барвами вишневської майстерності, міцнішав.

Та недовів Борис Притула примусив своїх друзів здиву- ватися:

— Стрєк служби закінчує- ться, і я їду в Кіровоград, а завод. А потім у політехніч- ний...

Сильчи не вивляла, сво- го рішення не змінює.

тавки для нашого театру че- треба.

— У нього теж голос. Але й з людьми в нього яко-сь вихо- дить гарно — кілька місяців роботи, і хор на сцені.

— От і добре. Я знав, що він не оступиться від моїх порад.

Того ж літа Дорогий вже й сам чув, як співає хор, нероза- ний дипломантом Одеської консерваторії Борисом Приту- лою: бачив, як його колишній учень, прийшовши на сцену з улюбленою піснею, одразу за- володів аудиторією. Арію Пе- тра Семена Васильовича слухав не раз. А тепер ось, ніби впер- ше. Своєрідна манера виконав- ня, причаровуюча задуше- ність, і дужий м'який голос змушували забути про все: пе- ред слухачем була лише ло- воб і ніжність, що висвітлені надією і чистотою великих людських пориань.

Вітав Бориса. І химерно по- торював:

— А ти мені не прибідняйся. Я ж казав, що в тебе є захопа- ні татемніці. От ти й відкрив їх нам. А тепер — на сцену, вперто, рішуче. Що вибрав: філармонію, театр?

— Не вгадали. Я ж дири- гент-хормейстер. І хотілося б тут, у нашому місті...

Легким порухом руки Доро- гий зупинив його. Усміхаю- чись, якось мить мовчав. А тоді:

— Гаразд, хай так і буде. В нас же в інституті відкриває- ться музично-педагогічний фа- культет. Підеш завідувачем на- фредою — і я оддаю тобі напелу...

Борис знав: цей мистецький колектив тепер відомий на всю республіку. Почав з ним пра- цювати славетний Олександр Сорокін, тепер ось Дорогий. Студенти мали успіх, виступа- ючи в Одесі, Дніпропетро- зьку, Севастополі, Києві. Семен Васильович заради цього од- дав скільки сил, а зарплату... Ні-ні, це просто легковажність передати в інші руки те, що збирав по краплині. І, трішки подумавши, Борис відповів:

— На факультет і піду. Але забрати у вас напелу...

Знову лунавий усміх на ус- тах Дорогого:

— Ти тільки правильно зро- зумуй. Мене вже дазю запро- шує в Київ Сергій Козак. Про- понують роботу в хорошому то- варистстві, в консерваторії. Але я вагаюся. І все через напелу —

не бачив такої людини, який би наважился оддати своє дорос- ле дитя. Ти ж — я вірю — зу- мієш бути на належній висоті...

...І ось він вже йде в студент- ську аудиторію, одкриває своїм студентам найтогашніші таєм- ниці світу, ім'я якого Музика.

А заодно — робота з капелюю. І Дорогий не почилився, дои- ривши молодому хормейстеру і диригенту цей великий мисте- цький колектив. Невдовзі сту- денти знову стають лауреата- ми обласних і республікан- ських фестивалів, їдуть на свя- то пісні в Таллін. Гастролі по нашому степовому краю, ви- ступи перед любителями хоро- вого салву в Кіровограді. І завжди після концерту:

— Це — неповторно...

А Семен Васильович:

— Спасибі, спасибі за сердеч- не слово. Я радий. От жаль, не бачив, як по телебаченню на всю республіку звітував. Але про цю передачу чув вать- ми високе слово від відомих столичних митців.

Це вже після того, як Борис Притула теж вітав свого стар- шого товариша і друга, коли тей, створивши першу на Ук- раїні чоловічу хорову напелу, приїхав з концертом в Кірово- град...

ДУСТРАЧОЮ його в інститут. І, а він изапиться на кон- сультацию. Борис заклопота- ний:

— Жнива, розумієш, жнива в нас. Оце переїздили абіту- рієнтів, а тепер знову на черзі іспити. І рихтуються з кон- цертом перед хліборобами...

Поглядає на годинник — до початку його лекції ще п'ять хвилин. І Борис поспішає пові- домити мені новину:

— Минулого тижня позер- тався з Чернаса, то почув од жі- нон-колгоспників забуту даз- ний-дазю пісню. От поїдемо янось до мене в Завадівку, я тобі заспіваю...

І тепер я знову чеканю того дня. Чекаю, аби ще раз потра- пили під світло отих Борсо- вих яворів, охмелити від знади недоторканих колорів зава- діської долини і почути в цьому привітному дучоному землі голос найпогашніших струн серця мого друга...

Михайло ШЕВЧУК.

м. Кіровоград.

КЛУБ

СТАРШОКЛАСНИКІВ

випуск № 5.

присвячений

тим,

хто обирає

дорогу

в житті

ЩОБ СТАТИ СПРАВЖНІМ СПЕЦІАЛІСТОМ

Зроблено важливий життєвий крок. Закінчилися останні випускні іспити в школах країни. Складним і, прямо скажемо, нелегким був цей шлях — від першого, невпевнено виведеного слова, до того знаменного рубежу, коли одержано свідоцтво про закінчення школи. І ось треба немовби завершити копійку роботи, зробити вирішальний крок, який виправдає би великі витрати і власного часу та енергії і турботи, сподівання батьків, учителів, і надії всього народу — треба знайти своє місце в житті, стати справжнім спеціалістом.

Народження справжнього спеціаліста починається з правильного вибору професії. Батьківщині потрібні різні спеціалісти. Але не які-небудь, а хороші, за покликанням до справи, з любов'ю до неї.

Любов до справи породжує досконалу майстерність, сміливу творчість. А все це, разом взяте, забезпечує високу продуктивність праці. Люди, які люблять свою професію, є найбільш повноцінними членами нашої держави, бо матеріально-технічна база соціалізму створюється натхненною, самовідданою і висококваліфікованою працею людей.

І чим правильніше обрана людина професія, тим цікавіше, змістовніше і щасливіше її життя.

Мені довелося побувати на екзаменах у Кіровоградській середній школі № 4. Хороше враження справили на екзаменаційну комісію відповіді десятикласників Зінченко Тетяни, Придубайло Наталки, Павла і Петра Байздерів та інших. Відчувається відповідальне став-

лення цих випускників до свого майбутнього, до вибору професії. Глибокі, змістовні відповіді свідчать, що навчання в школі для них було серйозною підготовкою до трудової діяльності, до успішного навчання у вузах, технікумах.

Багато юнаків цієї школи мріє вступити до військових училищ, щоб надійно охороняти священні рубежі Батьківщини, примножувати бойові традиції наших прославлених Збройних Сил. Брати Павло і Петро Байздері не лише мріяли, а й наполегливо готувалися до цього. Пам'ятаючи, що для оволодіння складною бойовою технікою треба мати міцні знання і фізичну загартованість, вони добре навчалися і займалися спортом. Павло, мрія якого стати пілотом, — рекордсмен парашутного спорту і відмінник навчання в школі. Не відстає від нього і Петро. Віряться, що мрії братів здійсняться.

Та хочеться застерегти тих, хто ще не відчув відповідальності вибору професії, хто керується другорядними, а то й обивательськими міркуваннями, а не потребами суспільства. Зустрічається у нас такі спеціалісти, які чесно працюють, але роблять свою справу без волюнтаризму, без інтересу — «заробляють собі на життя». Такі люди, не відчуваючи радості і насолоди від своєї праці, нерідко досаджують на себе. Повернути б свої молоді роки, не так би почав життя, зовсім іншу образ би професію...».

Пам'ятайте, друзі, обрати професію до душі і віддати їй все своє життя — це щастя.

Л. ДУШЕЙКО,
методист Кіровоградського обласного інституту УКВ.

Прийшла вона на випускний вечір, а їй дарують квіти: — Хай твоя дорога буде такою ж принагідною, як і оце блакитні пелюстки, — казали доброзичливі вчителі.

На знімку: випускниця Устинівської СШ бригадир учнівської виробничої бригади, учасниця Всесоюзної зльоту учнівських виробничих бригад Людмила Назаренко. Фото В. КОВПАКА.

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

Дорогі юні друзі! Всього кілька днів тому ви одержали атестати про здобуття середньої освіти. Разом з цим ви одержали право вибору дороги в життя. Питання, що постало перед вами, складне й відповідальне. В Радянському Союзі для вас, молодих, створені всі умови для набуття омріяної вами професії.

Помічник прокурора області Андрій Якович САЕНКО розповість вам про нові професії, які можна набутися протягом скороченого строку.

ДЛЯ ВАС, АБІТУРІЄНТИ!

Для юнаків, котрі вирішили своє життя присвятити професії, що пов'язана з обслуговуванням, наладкою і ремонтом засобів оргтехніки (оператори лічильних машин, друкарі офсетного друку, електротехніки й ін.) починаючи з 1971 — 72 навчального року, за залученням підприємств і організацій буде організовано підготовку в професійно-технічних навчальних закладах кваліфікованого допоміжного персоналу за переліченими вище професіями.

Дівчат, що мріють стати друкарками, стенографістками та іншими канцелярськими працівниками, котрі б волюнтаризмом сучасного діловодства, запрошуємо на постійно діючі курси, організовані на самоопукності.

До того ж, в 1971 — 75 роках буде введено в спеціально виділених загальноосвітніх школах навчання машинистів та основних сучасного діловодства дівчат старших класів. Таке навчання проводитиметься за рахунок відведеного програмного часу на трудове навчання та на військово-технічну підготовку.

Дівчатам, які успішно пройшли курси навчання машинистів і основ сучасного діловодства, по закінченні середньої загальноосвітньої школи видаватиметься відповідне свідоцтво.

У тих школах, де буде організовано навчання учнів за окремими спеціальностями, будуть введені в штати посади інструктора практичного навчання на друкарських машинах та іншої канцелярської техніки.

Для тих, хто бажає вступити на навчання у вищі та середні спеціальні сільськогосподарські навчальні заклади з виплатою стипендії за рахунок колгоспів, радгоспів та інших сільськогосподарських підприємств, повідомляємо, що приймаються особи НЕЗАЛЕЖНО ВІД НАВЧАННЯ У НИХ СТАНУ ПРАКТИЧНОЇ РОБОТИ.

Доводимо до вашого відома, юні друзі, що з нового навчального року в професійно-технічних навчальних закладах здійснюватиметься підготовка кваліфікованих робітників для всіх галузей народного господарства з числа осіб, звільнених в запас із Збройних Сил, зі скороченням строком навчання і виплатою стипендії в розмірі тарифної ставки робітника першого розряду (взаємні діючих умов матеріального забезпечення учнів — стипендії, безплатного харчування та обмундировання).

На спеціальні відділення по підготовці керівних кадрів колгоспів і радгоспів в середніх сільськогосподарських навчальних закладах запрошуємо також помічників бригадирів виробничих бригад, завідувачів ферм, механіків загонів, ланкових і тих, хто має середню освіту, кваліфікованих робітників радгоспів з числа механізаторів, тваринників і рослинників.

ОСТАННІЙ ДЗВОНІК

Посмутили тополі
У шкільному дворі,
До побачення, школо,
Милий серцю поріг.

Дзвонить дзвоник
останній,
Квітне юність в очах...
Ми виходим
світання
Повноліття стрічать...

Гей, дитинство
лелеко,
Прощайвай назавжди,
Нам дороги далекі
Пролетіли у світи.

Ждуть високі польоти
У великих ділах,
Ждуть невзяті висоти
На життєвих фронтах.

Ми зростатимем вірні
Своїй рідній землі...
За нас будуть
спонійні,
Дорогі вчителі.

Ми ніде і ніколи
Не забудемо вас...
До побачення, школо,
Наш тозаришу класі!

М. РОДИНЧЕНКО.
Долинський район.

ПЕРЕД ДОРОГОЮ

ДЕВ'ЯТИП'ЯТИ «А» клас Кіровоградської школи. Тому-то його учнів і нагородили екстериторіальною поштою до столиці нашої Батьківщини — Москви. Зараз дев'ятикласники разом зі своїм класним керівником Євгенієм Яковичем Семеновим відвідують музеї, театри, заповнені чудотворними історіями і всіма їх суп-

БЕЗ МРІЙ НЕ МОЖНА ЖИТИ

Шляхи у життя... Скільки їх... Десятки, сотні. Але мій — один. Я повинен пройти по ньому з честю, ні в чому не збачити. І саме зараз, в школі, всі ми знаходимо початок свого шляху. Але знайти його може тільки той, хто хоче, хто вміє мріяти. Не знаю, як хто, а я переконана: професія без мрії не може бути. Адже професія — це мета. А до мети треба йти з мрією. Я мрію стати агрономом. Це моя любима професія. Я дуже люблю поле. З насолодою вдихаю запах зораної землі, напівдосплого лану пшениці, медові пахощі соняшника. Я ніби відчуваю рух соків рослини.

Переді мною на столі лежить м'який, рум'яний хліб. Мабуть, рідко хто замислювався над тим, який шлях про-

ГОСТІ СТОЛИЦІ

роводжують учні Московської школи-інтернату № 69, з якими кіровоградці так швидко здружилися.

— Ніколи не забудуться зустрічі на московській землі, — говорять Алла Нехченко, — По-

вернувшись додому, будемо розповідати про все побачене друзям.

В. ВІЛЕНЬКИЙ,
студент Московського державного університету.

йшов цей хліб, перш, ніж потрапити на стіл. Скільки людської праці затрачено на нього. І коли я думаю про це, то бачу перед собою сотні тисяч обличчій боробів. Ці засмагли від сонця обличчя сяють благородством.

Я мрію стати агрономом, щоб кожного дня в усіх людей лежав на столі смачний хліб. Також дивно мені трохи і якось боляче, що дехто професію землероба вважає надто звичайною. Я не погоджуюсь з цим. Я також мрію про інститут. Не тому, що він дає диплом і вищу освіту. Мені потрібні знання — систематичні, міцні, найновіші відомості, щоб стати справжнім землеробом-творцем.

Моя мета — працювати. Працювати так, щоб якнайбільше принести користі людям, Батьківщині, щоб, проживши життя, можна було з гордістю сказати, що жила не для себе, а для людей, для їхнього щастя. І якщо я досягну цього, я буду щаслива.

Людмила БОНДАРЕНКО,
учениця 9-го класу Тишківської СШ № 2 Добровеличківського району.

Пройдуть роки, кожний випускник Мало-вісківської середньої школи № 3 знайде своє місце в житті, але день вручення атестатів зрілості, прощання з шкільним порогом — надовго збереже пам'ять. Позаду лишилися випускні іспити. Попереду —

скільки ще таких хвилюючих днів! Скільки незнайомого, сонцедайного, радісного стелеться перед сьогоднішніми випускниками. І ось уже затихли мідні труби духового оркестру. Один за одним піднімаються на сцену районного Будинку культури вивуватці свята. Двадцять хлопців та дівчат закінчили школу із золотою медаллю. Директор школи Г. М. Перебийніс щиро вітає випускників, а на дорогу — теплі побажання. Разом з тим для багатьох цей день — свято повноліття. Начальник районного відділу внутрішніх справ Т. С. Шаповалов вручає випускникам паспорти.

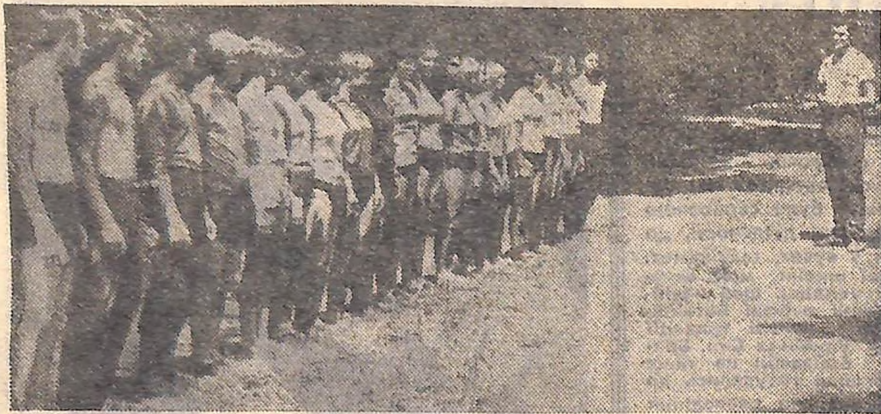
Розмови, розмови... Але найбільше — про професію. Більше 20 хлопців та дівчат мріють поступити у сіль-

ськогосподарські учбові заклади. І це не пори — а вимріяна мета. В період літніх канікул багато учнів працювало у місцевому колгоспі «Родина». Не дивно, що у гості до мало-вісківців завітав і доцент Білоцерківського сільськогосподарського інституту О. Т. Ляшенко. Бо не один учень цієї школи обрав саме цей інститут.

Славні традиції у середній школі № 3, яка носить ім'я В. І. Леніна. Поповнили їх і цього річ випускники. І де б вони не були, але скрізь пам'ятатимуть, що нині знають засіяли саме тут, у рідній школі. І пройдуть роки, зчуужилі колишні учні стануть знову на знайомому порозі, щоб вклонитись школі до землі, прийдуть до своєї парті, до своїх цнрих наставників.

С. БРОВЧЕНКО.
м. Мала Виска.

ДЕНЬ СПОВІЩАЄ СУРМАЧ

У мальовничому нуточку на березі Інгулу розташувалися рівними рядами намети літнього спортивного табору Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

Десято година ранку. Черговий по табору грає збір, і майбутні вихователі фізичної культури вишиковуються на лінійку. Начальник табору Євген Миколайович Фукс оголошує розклад чергових занять: «Група І-А займається бадмінтоном, група І-Б — легкою атлетикою, група 2-А — плаванням, і група 2-Б господарськими роботами».

І вихователі Любов Сергіївна Юрченко, Віктор Афанасійович Андрущенко та Анастасій Олександрович Тесляно розподіляють студентів на свої майданчики. До групи плавання підходить майстер спорту СРСР Анастасій Захарович Хорішко. Володимир Мамулюк і Леонід Спасову, — каже він, — сьогодні особисте завдання — проплисти 400 метрів стилем «кроль».

Спортсмени уважно слухають свого наставника. І ось звучить команда:

— Марш! Хлопці одразу пірнають у воду. Тренування почалося...

А легкоатлети в цей час займаються штовханням ядра. У секторі — Тамара Іванченко, потім Наташа Вільнова. І там всі по черзі відпрацьовують елементи нової вправи.

— Зовсім новим видом спорту у таборі є бадмінтон, — розповіла мені Любов Сергіївна Юрченко. — Ми ним займаємося вперше. Студенти з задоволенням включаються в цю гру. Але у нас ще нема хороших спортивних майданчиків, а цей шматок галляни для змагань мало придатний. Та це тільки початок. Думасмо, що місце для майданчиків ми знайдемо, і бадмінтон стане одним з найулюбленіших видів спорту в нашому таборі...

Табір з кожним роком розширюється. Тут збудовано силами самих студентів душ, причал для човнів, закінчується прокладна водопроводу. Студенти з великим захопленням виконують всі господарські справи.

...Ось і обідня перерва. Саме в цей час студентам доводиться скрутно, бо до їдальні треба йти кілометрів п'ять, аж до новомиролаївського базару — до їдальні «Інгул», бо при таборі їдальні нема. І так кожного разу. А це вже прикрість.

Г. ТОЛОК.
Фото автора.

3 КНИГИ «ГОНИ»

КОПАЮТЬ КАРТОПЛІ

Можна часом висловити пейзажем
Те, для чого слів нема людських.
М. РИЛЬСЬКИЙ.

Копать картоплі. Рішучим рухом
Занурюють лопату в ґрунт
Весь висмажений під рентгеном
сонця,
Весь висотаний жадібним чорнієм,
Яке снагу землі перелило
У бараболом лінькуватості.
Ворушаться вони незграбно й сонно,
Навальним потурбованим
втручанням,
Немов кроті достоту неохоче
Й більмасто роззираються
докопаним
Цукристим трупком виповнені
вщербі.
Але руна ураз по раз негнечна
Іх видає у неситимі відра,
Джг зойкають вони від тих нидів
І глухо нишкунть під доломом
неба.
Копать картоплі, і в нідрі б'є
Пригаслий пах чорноземлі й
пагіння,
І поле проглядається ген-ген,
Та будинок аж вишикнувся овид
І світ попросторішав. Щось мене
непевним щемом повнило.
Позбавляє
Вашання слова й руху. Я мовчу
І думаю бездумно, просто там —
Та щойн це нині діється зі мною?
«То споминок по літ», —
скажеш ти, —
І усмішка твоя та-та обачна,
Немов листок у тихому падінні.
«Ні-ні — я заперечу, — це,
либонь,
Ян затажний стрибон із парашутом:
І солодко і страшно водночас».
...О вересню-скрипалю, не неволь
На роздуд нас і на безглузді
вчинки,
За сімома замками береки
Оте, що несподівано намислив,
Ще станеться — усе, що вже було,
Ще встигнеться — усе, що мас
бути...
Ти грай на скрипці, незумисно
грай,
Всьому своєму — веселощі і смутон,
Хай більшиться черпаний твій
набуток,
Лиш гірноти душі не передай.

ДУМА
Стара селянка на п'ятім поверсі
Сидить, сутулячись, біля вікна,
Вона думує про те, що було,
Про те, що є, про те, що буде.
Вона думує про те, що було,
Про те, що є, про те, що буде.

Щойно у видавництві «Промінь» вийшла нова книга Володимира Базилевського «Гоним». Пропонуємо шанувальникам поезії кілька віршів з останньої книги поета.

На п'ятім поверсі, немов на полюсі,
Все нудить світлом одна, одна.

Під нею вулицю вирив вулиця,
Біжить тролейбус, спішає авто,
Старий селенці в тім інше чується,
А що їй чується, не зна ніхто.

Хіба що річка із явориною,
Та гарбузника густе з малиною,
Та хміль зелений, що в'ється круто,
Та чорнобровиця, та м'ята-рута.

Солодким спомином нещадно
вмучена,
Сама не відає, куди б йшла,
Вона, як слово, що з пісні
вилучене,
Немов билинна, дощем
не виручена,
Ян та наділ, що відбула.

Ні син з невісткою, ані онуки,
Не розуміють тієї мук.
Отан і лжже бува, зітхаючи,
Своє минуле в п'ятім гортаючи.

Квартира синова в достатку
значиться,
В квартирі синовій чогось нема,
Старий селенці ночами плачеться,
Чого їй плачеться — не зна сама.

МИСТЕЦТВО

Гомінним тротуаром,
Під яскравим падолистом,
Ось промчує з базару
Славнозвісний артист.

Між анацій цибатих
Палахтять, як вогонь,
Дві гірлянди з цибул
На раменах його.

Він їде, ніби в гості,
Сонцеграй на лиці,
Бергають в авосьці
І крем-сода в руці.

Та неважно тільки вчора
Під сум'яттям заграв
Він борючись до зморі,
І страждає, і вмирав?

І неважно на прем'єрі
Це його в забутті
Віншували в партері
І старі й молоді?

Він їде непомітний,
Будим дядько простий,
І буденно привітний,
І незграбно товстий.

О мистецтві! Насправді
Де ж твоя висота?
Чом химерна ця правда,
А неправда — святая?

В авангарді — юніори

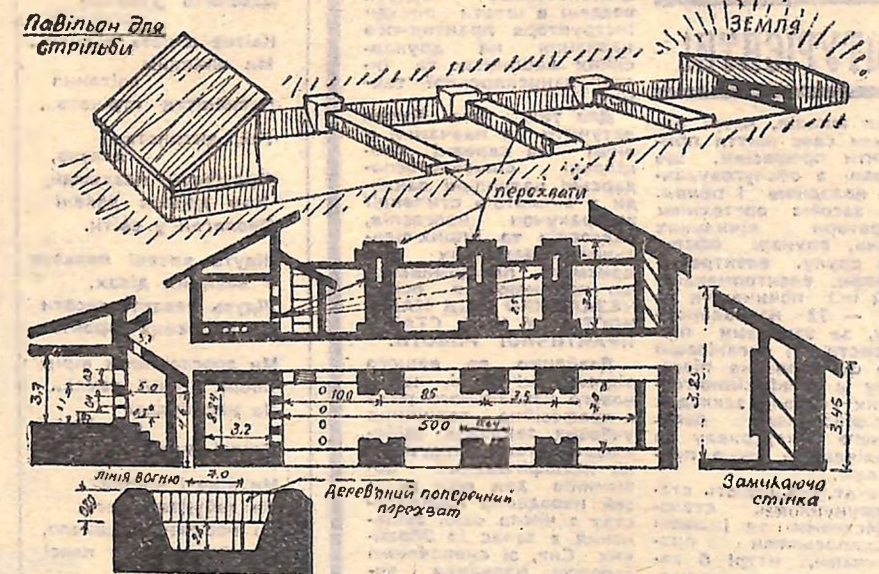
Ще декілька днів тому, повідомляючи про участь наших легкоатлетів в фінальних стартах V Спартакіади УРСР, ми змушені були констатувати той факт, що кіровоградці не зуміли виправдати сподівань своїх прихильників. Вони не тільки не спромоглися наблизитися до лідерів, а ще й потрапили в число команд областей, чий позиції були досить непомітними.

І ось знову на легкоатлетичних майданчиках проба сил представників всіх областей республіки. На цей раз вже визначилися найсильніші серед юніорів. Одряду, як і в дорослих, було зафіксовано рекорд з естафетного бігу 4х400 м. Тут першими фінішували спартакіади столиці (3.53,4). На дистанції 200 метрів золоту медаль виборола авангарділка з Ворошиловграда Тая Паховська (24,3). Її досягнення було повторенням рекорду республіки...

І хоч в числі призерів змагань ми не бачимо імен кіровоградців, зате в командному заліку серед представників областей третьої групи наші земляки зуміли випередити чернівецьких, волинських і сумських легкоатлетів, які відповідно мали по 73 — 68 — 67 — 61,5 очка. А в кіровоградських юніорів — 86,5.

Завіршальними спартакіадними стартами були змагання плавання і велосипедистів. А перед цим в загальнокомандному заліку продовжували лідрувати в першій групі — спортсмени столиці в другій — миколаївці. В третій групі — команда Київської області, а кіровоградці тут — другі.

ЯКЩО ВАМ ПОТРІБЕН ТИР

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІТРОК, 6 ЛИПНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Художній фільм «Прощай, Аїва». 2 серія. (К). 17.05 — Для дітей. «Танцює Подольський». (Чернівці). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — Концерт «Співаюча Веселля». (Донецьк). 18.30 — На допомогу тим, хто вивчає матеріали XXIV з'їзду КПРС. (М). 19.00 — О. Коломис. «Фараони». Телекомпанія. (К). 20.15 — Хроніка тижня. (Кіровоград). 20.30 — Чемпіонат СРСР з футболу. ЦСНА — «Спартак». (М). 21.15 — Програма «Час». (М). 22.00 — Закон

НАЙІНТЕРЕСНІШИЙ МАТЧ СЕЗОНУ

На відміну від попередніх років нині футболісти кіровоградської «Зірки» виступають рівно. А ось у матчі з командою київського спортивного клубу армії (СКА) кіровоградців важко було впізнати. Вони в цьому сезоні жодного разу не грали так погано. Можливо це сталося тому, що знову ж таки поставились до суперників. Адже кияни нині, як ніколи, зазнають однієї поразки за другою.

Та у грі з нашими земляками столичні спортсмени показали, що вони ще остаточно не склали зброї і не здаються відсиджуватися у нижній половині турнірної таблиці. Прихильники футболу знають, якою грізною силою є футболісти київського СКА.

Матч з киянами, в якому господарі поля програли з рахунком 0:2, повинен послужити серйозним уроком для наших футболістів.

БУДІВНИЦТВО СПОРТИВНИХ СПОРУД — СПРАВА КОМСОМОЛЬСЬКА

Організовуючи змагання з кумової стрільби, фізкультурні активісти багатьох низових колективів фізкультури часом потрапляють у скрутне становище, перед ними виникає проблема: куди поведи спортсменів? Нерідко вони вибирають яри, вибалки. А під час складання комсомольцями екіпажу з фізичної та військово-технічної підготовки юнакам доводиться їхати до сусідів.

В редакцію нерідко надходять листи од спортсменів, фізкультурних активістів: «Як нам збудувати свій тир? Де взяти на це кошти? Адже спорудження тиру справа копітка і вимагає чимало затрат». І все ж в окремих колективах фізкультури знаходять вихід із становища. Юнаки та дівчата з допомогою місцевих механізаторів, невеликої ланки будівельників під час будівництва самотуж-

ки беруться за справу. Проходять тиждень-два, і тир готовий. Йдеться не про велику капітальну споруду, на яку витрачається багато цегли, залізобетонних конструкцій. Молодь будує опочайний земляний тир.

Враховуючи запити молодих спортсменів, ми пропонуємо їм розріз цієї будівлі.

Беручись за спорудження тир, радимо особливо приділяти до зведення козирка бійниць, отворів для виходу пороху газів. На першій схемі показано, як встановлюються поперечні перехвати. Для безпеки вони розташовуються так, щоб з будь-якої точки стрілецької галереї не можна було побачити проєкти мислимих. Лише в такому разі вони затримуватимуть всі кулі, випущені в бік бокових і задніх стілов тиру.

Отже, за справу, юні друзі! Якщо ви проявите ініціативу і максимум зусиль під час суботників, чи після закінчення роботи в полі, ви матимете хороший земляний тир, де буде можливість постійно проводити тренування, влаштовувати змагання з кумової стрільби.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Пушкарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Гліни. 2.